

— Две дечица има дъщеря ми — нѣкакъ унесено и каточе на себе си проговори той. — Две, трѣбва да сж порастнали. Не съмъ ги виждалъ.

Никаква друга мисълъ каточе нѣмаше въ тоя беденъ и боленъ умъ. И може би преди малко, когато въ нощъта звучеше тържествениятъ възгласъ „Христосъ възкресе“, въ сжщото това време той се е борилъ съ мжтнитѣ вълни на рѣката и тия думи пакъ сж стояли на устнитѣ му. Вода течеше отъ него. Той се превиваше и потреперваше.

— Студено ли ти е? — извикахъ му.

Тоя пжтъ той ме чу и кротко и тихо отговори:

— Не. Гладенъ съмъ.

Видѣхъ, че Чаню опълченецътъ трепна и направи нѣкакъвъ неясенъ жестъ, войниците се спотаиха. Азъ срещнахъ погледа на кандидата и ясно разбрахъ това, което искаше да ми каже: „Никакъвъ шпионинъ и никакъвъ контрабандистъ не е. Единъ нещастенъ човѣкъ и нищо повече!“

Ние тръгнахме къмъ стаята си. Веднага задъ насъ се вдигна глѣчка. „При мене, — разпалено и високо говорѣше Чаню, — при мене въ канцеларията. Тамъ и огънь може да се накладе“.

Малко по-късно нѣкакъвъ шумъ навънъ ме накара да погледна изъ прозореца. Вой-